

Omvendt på Karrusellen

Nicki trådte smilende ind af døren til Café Karrusellen i Ægirsgade og hilste højlydt og tværs gennem lokalet på Morten. Han tog to øl med ned til bordet og satte sig.

– Hvorfor smiler du sådan? spurgte Morten

– Hæ, jeg har fundet på et eksperiment, svarede Nicki og tog en slurk øl, det er anvendt livsfilosofi, Vil du være med?

– Åhgud, tænkte Morten halvhøjt, som om livet er en videnskab.

– Jeg har sagt det flere gange før, gentog Nicki, livet er selvfølgelig ikke en videnskab, men det kan gøres til genstand for en.

– Hvad går det nu ud på?

– Jo, jeg læste den her roman af Kurt Schwitters, og i den er personerne fiktive. Selvfølgelig. Derfor må de være lavet af papir, der jo som bekendt har to sider.

– Jaeh.

– Så kan man vende det om, Nicki sad og drejede et af sine Rizla-papirer i luften, og se, hvad der er på den anden side. Så bliver personerne vendt om, og så er der noget helt andet på den anden side. Man bliver ved med at være den samme øeh person, men man bliver noget helt andet, og man kan også vende sceneriet om, og så kommer man, altså man selv, som den første person, forsiden, ikk, et andet sted hen, og man kan vende begge dele om og så videre. Det går selvfølgelig helt galt for dem. Handlingen går i stykker, men det var den vist i øvrigt i forvejen, og de fiser frem og tilbage mellem forskellige personer og steder, så der måske er to personer, der er vendt om, nogle, der ikke er, og halvdelen af sceneriet eller sådan noget. Der sker i hvert fald en masse.

– Og?

– Og så kan vi gøre det samme. Så kan vi finde ud af, om vi er fiktive eller ej. Hvis vi kan vende hinanden om, så er vi. Hvis ikke, så er vi ikke.

– Det har jeg ikke lyst til at finde ud af.

– Kom nu. Det ville da være interessant at vide, og hvad kan det skade? Hvis der ikke sker noget, så sker der ikke noget, og hvis der sker noget, nåja, så fedt er det vel heller ikke at sidde her altid. Desuden er det bare et godt eksperiment.

– Hvorfor vender du ikke bare dig selv om?

– Det *har* jeg allerede gjort, men der skete ikke en skid. Jeg tror, man skal have en anden til at gøre det for sig. Hvis du nu stiller dig op, sådan med front mod mig, så vender jeg dig om, hurtigt, og så ser vi, hvad der sker.

– Det er sgu for åndssvagt.

– Jaja, men kom nu bare. Det tager ingen tid.

Morten drak sin øl ud. Så rejste han sig og vendte sig mod Nicki.

– Er du klar?

– Ja, menøeh, hvordan kan jeg vide, at du vender mig tilbage igen? Jeg har sagt, jeg er hjemme inden ikke så længe.

– Jeg skal nok vende dig tilbage. Det er din tur til at give. Er du så klar?

– Jaja.

Nicki vendte ham om, hørte et nys, stirrede forbløffet frem for sig og vendte ham hurtigt om igen.

– Så vend mig da om, sagde Morten.

– Det har jeg lige gjort ... men jeg vendte dig tilbage med det samme.

– Hvad mener du?

– Så hvor var du henne?

– Hvad mener du? Jeg var lige her. Jeg stod og nøs.

– Så du ikke engang, hvor du var?

– Jeg så ikke en skid. Jeg nøs. Lukker du måske ikke øjnene, når du nyser?

– Jamen, du var ikke her. Det var en anden. Men så vendte jeg dig om igen. Eller ham.

– Hvorfor det?

– Jeg blev overrasket. Det er da klart.

– Det er sgu da dit eksperiment.

– Det ved jeg godt. Men du ville for fanden også være blevet overrasket. Jeg havde slet ikke regnet med, at det ville virke. Han nøs i øvrigt også. Altså ham, der er på din øeh bagside.

– Det tror jeg ikke på.

– Hvad? At han nøs?

– Nej for helvede. At der var nogen. Jeg så ikke en skid.

– Jamen, det var der.

– Så prøv igen.

– Nej. Det var sgu ikke særlig rart.

Morten sukkede og satte sig ned.

– Hvem var det så?

Nicki satte sig også.

– Hvem?

– Ham på bagsiden for pokker.

– Tjaeh – Jens Kramer Mikkelsen.

Morten grinte.

– Nej, nu må du sgu holde op. Det er ikke til at bære.

– Men det er sandt. Jeg så ham kun kort, men jeg er helt sikker.

– Så Jens Kramer Mikkelsen er på bagsiden af mig?!

– Ja.

– Har jeg så været inde på rådhuset?

– Hvor skulle jeg vide det fra? Det var ikke mig, der blev vendt om.

De tændte hver en cigaret.

– Men okay, vi kan prøve igen, hvis du virkelig gerne vil.

– Skal vi ikke prøve at vende dig om?

– Jeg ved ikke, om jeg tør.

– Det bliver du fanme nødt til. Det er dit eksperiment.

– Hmm. Jeg drikker i hvert fald lige min øl først.

Han tog en lille tår.

– Gad vide, hvad der sker, hvis du en dag møder Jens Kramer?

– Hvad skulle der ske ved det?

– Det ved jeg ikke, men når han nu er på din bagside...

– Vi kan tage op til ham i morgen, men nu er det altså din tur.

– Skal vi ikke hellere prøve at vende baren om. På den måde kan vi blive sammen og se, hvad der sker. Så kan du også få et bevis for, at det virker.

– Det kan jeg da også ved at dreje dig.

– Jaja, men kom nu.

– Hvordan gør vi det?

– Det ved jeg ikke. Vi skubber vel til den i et eller andet hjørne.

– Jeg håber fanme det virker, for det kommer til at se dumt ud.

– Ikke dummere end vi så ud for en uge siden.

De rejste sig og gik over i et hjørne.

– På tre, sagde Morten, en, to tre.

Så skubbede de til baren. Begge nøs, og kort efter så de op.

– Det må jeg sgu nok sige, sagde Morten.

De så sig lidt omkring.

– Ja, sagde Nicki, det havde jeg heller ikke regnet med.

- Vi er kommet ned på Klovnens.
 - Ja, minsandten. Skal vi tage en øl? De er billigere her.
 - Mnjaeh, men vi må hellere dreje tilbage til igen. Jeg skylder 200 kroner fra i lørdags.
 - Nåja, vi har alligevel også vores ting liggende på Karrusellen.
- De drejede sig tilbage igen, bestilte en øl og satte sig.
- Nu mangler vi bare at dreje dig, sagde Morten.
 - Så er det sidste udskænkning, råbte Kent fra baren.
 - Ha, sagde Nicki, reddet af klokken.
 - Det finder jeg mig sgu ikke i, sagde Morten, rejste sig og gik op og drejede Kent om.
 - Måske det kan lukke kæften på dig, tænkte han, og sagde så:
 - Hey, Nicki, prøv at se. Han er sgu helt tom på den anden side.
- Nicki gik op og stirrede på bartenderen, som nu var et stort stykke hvidt papir.
- Det er vel ingen overraskelse, sagde Morten og greb om bag disken efter en øl.
 - Fedt, sagde Nicki, måske kan vi klæbe en fotostat af Claudia Schiffer på bagsiden. Så kan vi blive betjent af hende.
 - Klap nu i. Vi skal først have drejet dig.
 - Jajada, så drej mig. Men gør det forsigtigt.
- Morten tog godt fat om Nickis skuldre og snurrede til. Så hørte han et nys, stirrede forbløffet frem for sig og vendte ham hurtigt om igen.
- Hvad skete der, spurgte Nicki, hvorfor gjorde du det så hurtigt? Jeg nøs, så jeg nåede ikke at se en skid.
 - Nej, men det gjorde jeg.
 - Men hvad så du så?
 - Jeg gider ikke at tale om det.
 - Arj for fanden, Morten. Det kan du sgu da ikke være bekendt. Jeg sagde da, hvem der var bag på dig.
 - Ja, men det var bare Jens Kramer. Som om det ikke var trist nok, men det her det gider jeg altså ikke at være med til.
 - Kom nu, for pokker. Sig det nu.
- Morten stønnede.
- Okay. Det var Jesus.
 - Er Jesus bag på mig?! Det passer ikke.
 - Jo, det gør. Er du så glad?!
 - Det er da fantastisk. Hvorfor vendte du ham om igen?

- Du ved, hvordan jeg har det med ham.
- Jamen, du ved, hvad han betyder for mig.
- Jajaja, men du var her jo alligevel ikke.

Nicki tav et øjeblik.

- Nej, det var jeg vel ikke. Det er egentlig forfærdeligt. Så kan jeg jo aldrig nogensinde komme til at møde ham.
- Hvis jeg kan møde Jens Kramer, så kan du vel også møde Jesus.

Morten forsøgte at trøste ham.

- Jamen, Jesus har jo ikke noget kontor, man sådan lige kan gå op på.
- Det havde han heller ikke før, du fandt ud af, at han er på bagsiden af dig.

Nicki tænkte sig lidt om.

- Næeh, det kan der måske nok være noget om. Men jeg bryder mig nu ikke om det alligevel.
- Ville du måske foretrække min bagside?
- Nej, men jeg ville jo gerne møde Jesus, så hvis du nu havde haft ham øeh bagpå, så kunne jeg have snakket med ham.

De tog hver en øl og sad og stirrede.

- Men, sagde Nicki, er du så ked af, at du ikke fik set, hvor du kom hen, og hvad du blev til det andet sted der?
- Det ved jeg ikke.
- Hmm...nej, måske er det meget godt her.

De drak ud. Papirbartenderen stod stadig bag disken.

- Skal vi ikke tage hjem, sagde Morten.
- Joeh, vi ses i hvert fald om en uge.

De gik ud til deres cykler.

- Du, Morten, sagde Nicki, hvordan har du det med, at vi er fiktive?
- Det kan rende mig i røven.
- Ja, svarede Nicki, også mig.

Så tilføjede han:

- Men hvem tror du, der skriver om os?
- Det aner jeg ikke, men han er i hvert fald ikke en bedre forfatter end mig.
- Næeh, sagde Nicki, det kan der nok være noget om.